

Hüüdja Hääl

November 2018

Jumala Sõna kuukiri

Aga mina lähen su kotta sinu suurest
heldusest ja kummardan su püha
templi poole sinu kartuses. Ps 5:8

„Kui te ei usu, siis te ei püsi!” (Js 7:9)

Usk tähendab palju: kas olla – või mitte olla. Usk ei ole midagi sellist, mis on olemas kõige muu kõrval – usk on ise peaasi. Usk on elu. Ebausk on surm. Usk tähendab püsimist – ebausk hukkumist.

Usk loodab kindlalt Jumalale, mitte iseendale. Usk vaatab üle põhjuse ja tagajärje seose ja loodusseaduste temale, kes on andnud need seadused. Usk murrab inimelu loomulikud piirid ja puudutab Kõikväelist Jumalat. Ebausu taim kasvab iseene-
sest loomuliku inimese südamepõllul. Usk on Jumala uus istutus uuestisündinud inimese elus.

Ometi ei saa usu taim alati toitu uuest usust. Siis ebausk põhjustab sellele surma.

Iga kord, kui pead valima usu ja ebausu vahel – selle valiku ette asetatakse sind igal päeval – pead valima elu ja surma vahel.

Kui sa ei usu, siis sa ei püsi. Issand, mina ei taha surra – mina usun.

FREDRIK WISLØFF

SISU

D. Prince. KUIDAS MINNA LÕPUAEGADELE VASTU III.....	3
A. Miettinen. ÄRKAMISE OLEMUSEST III.....	8
M. Vilponen. AZUSA.....	153-160
Fr. Mangs. RAHVAS ÄRKAMAS 17 E.-P. Mattila. JUMALA LIGIOLUS.....	26
Ch. Elliot Newbold Jr. KIRKUS.....	34

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 11 (362) 2018.
Kahekümne üheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

NOVEMBER

Nr 11 (362)

2018

Kuidas minna lõpuaegadele vastu ilma hirmuta – III

Oleme salvestanud vene keelset ülistust oma külaskäigul Venemaale. Me ei mõista vene keelt, kuid alati, kui vajame julgustust, kuulame seda salvestust. Piibel õhutab Jumalat ülistama kogu hinge, vaimu, meele ja kehaga - kogu jõuga. Vene kogukonda ei pidanud õhutama ülistama, neid oli raske saada lõpetama.

On imeline kohtuda inimestega, kes on näljased ning janused ning kes pole kunagi Jeesusest midagi kuulnud. Meiega koos oli rohkem kui 25liikmeline palvemeeskond. Enne teenistusi läksid nad Punase väljaku keskele ja pidasid seal palvekoosolekut. Moskvas pole palju vaja, et

rahvas koguneks ja küsiks: "Mida te teete?"

Üks hollandlasest vend hakkas tõlgi abil kuulutama seal lihtsat evangeeliumi. Jutluse lõpus jooksis üks noor-mehe tema juurde, kallistas teda ning ütles: "Ma olen moslem ega pole kunagi varem kuulnud sellest, et Jumal armastab mind!"

Vennad ja õed, te jääte paljust ilma, kui te pole kaasas, et kuulutada neile, kelleni pole veel evangeeliumiga jõutud. Võite istuda mugavas kirikus ning nautida oma olemist, kuid tõelised aarded on seal, kus südamed on avatud nende poole, kes pole kunagi evangeeliumi kuulnud.

Meie sooviks on ratsutada koos valge hobusega enne, kui mustad ratsud jõuavad kohale. Mõistate, et kui räägin valgest hobusest, siis innustun. Minu arvates on see nii reaalne! Näen ka teisi hobuseid, punane hobune on juba kaugele kapanud, samuti piirkonniti must ja tuhkur hobune.

Inimesed surevad nälga Somaalias ja mitmetes muudes paikades. Vennad ja õed, mida teete teie sellise olukorra leevendamiseks?

Mäletate, mida ütles Jeesus oma kogudusele: "Ma tean su tegusid - ma tean, mida sa teed." On imeline ülistada Issandat, armastan seda. Kuid see on alles algus. Mida te teete siis, kui väljute kirikust? Mis on teie elu eesmärk? Kas see on teenida Jeesust? Olla tema kasutuses ükskõik mis hinnaga? Ükskõik millal, ükskõik kus?

Olen elanud küllaltki kaua ning näinud kogudusi piisavalt palju märkamaks, et tulemusi ei saavuta mitte andekad, vaid pühendunud. On öeldud, et Jumal vajab vaid üht eeldust – valmisolekut. Kas sina oled kasutatav?

Võtan veel ühe peatüki, kus räägitakse lõpuajast, Jesaja 24. See pole ainus peatükk Piiblis, kus sellest räägitakse, võiksin tuua teile veel 50 kirjakohta, kuid see peatükk on hämmastav.

"Vaata, Issand laastab maa ja rüüstab selle, paiskab segi selle pinna ja pillutab elanikud. Ja nagu rahvaga, nõnda sünnib preestriga, nagu sula-sega, nõnda ta isandaga, nagu teenijaga, nõnda ta emandaga, nagu ostjaga, nõnda müüjaga, nagu laenuandjaga, nõnda laenajaga, nagu võlausaldajaga, nõnda võlgnikuga."

Rikkus ega ühiskondlik positsioon ei päästa siin kedagi. Sama sünnib kogu maailmale. Maa laastatakse täiesti ja riisutakse sootuks, sest Issand on öelnud selle sõna.

*„Maa leinab, laostub, ilma-
maa närbub, laostub, maa
rahva ülikud rammestuvad.
Maa on rüvetunud oma
elanike all, sest need on üle
astunud Seadusest, muutnud
seadlusi, murdnud igavese
lepingu."*

Sellepärast Jumal karistab.

"Seepärast neelab needus maa ja selle elanikud peavad kandma oma süü; seepärast kahaneb maa elanike hulk ja vähe inimesi jääb järele."

Salm 17: *"Pelg, püügiauk ja püüdepael on su ees, maa elanik. Kes siis põgeneb peletushüüu eest, langeb püügiauku; aga kes tuleb püügi-august välja, selle püüab püüdepael. Sest kõrguse luugid avanevad ja maa alused vappuvad."*

Vaadake, mis on tulemas, sest see on üksnes eelmäng Jumala kuningriigi maapealsele rajamisele.

Salmid 21-23: *"Sel päeval nuhtleb Issand kõrguse väehulki kõrgel ja maa kuningaid maa peal."*

Jumal sekkub maailma valitsejate tegevusse ning õhuvalla vaimsete jõudude olemisse.

"Need kogutakse kokku, kogutakse vangidena auku, suletakse vangitorni ja hulga aja pärast nuheldakse neid. Siis on kuul häbi ja päike häbeneb..."

Kas teate, miks? Sest nende valgus on niivõrd tuhm võrreldes Issanda auhiilgusega.

"... sest vägede Issand on kuningas Siioni mäel ja Jeruusalemmas, ja tema vanemate ees paistab auhiilgus."

See eelneb Jumala kuningriigi rajamisele maa peal. Kui tahad sellesse kuningriiki, pead taluma sünnitusvalusid. Ilma valuta ei sünnita.

Jätkame häid uudiseid juutidele Ilmutuse 7. ptk:

"Pärast seda ma nägin nelja ingliti seisvat ilmamaa neljal nurgal kinni pidamas ilmamaa nelja tuult, et tuul ei puhuks ilmamaa peale ega mere peale ega ühegi puu peale. Ja ma nägin teist ingliti tulevat üles päevatõusu poolt, temal oli elava Jumala pitsat ning ta hüüdis suure häälega neile neljale inglile, kellel oli lastud teha kahju ilmamaale ja merele: "Ärge tehke kahju ilmamaale enne kui me oleme pannud pitseri oma Jumala sulaste otsaesisele!""

Enne kui tuleb lõplik ja hävitav kohus, teeb Jumal midagi. On hulk tema sulaseid, kelle otsaesisele pannakse tema pitser.

"Ma kuulsin pitseriga märgitute arvu: sada neli-

kümmend neli tuhat pitseriga märgitud kõigist Iisraeli laste suguharudest."

Sellele järgneb Iisraeli suguharude loetelu, kellest puudub üks: Daan. Kui küsite minu käest, miks, siis ma ütlen, et ma ei tea. Ma ei häbene oma teadmatust, kuid 12 suguharu on esindatud: 12 000 igast suguharust, kokku 144 000.

Kirjeldus jätkub: *"Pärast seda ma nägin, ennäe: suur rahvahulk, keda ükski ei suutnud loendada, kõigist paganahõimudest ja suguharudest ja rahvastest ja keeltest seisis trooni ees ning Talle ees, valged rüüd üll ja palmioksad käes. Nad hüüdsid suure häälega: "Pääste on meie Jumalal, kes istub Troonil, ja Tallel!"*"

Salm 13: *"Ja üks vane-
matest kõneles ja ütles mulle:
"Need seal valgetes rüüdes -
kes nad on ja kust nad tulid?"
Ma vastasin talle: "Mu isand,
sina tead." Ning tema ütles
mulle: "Need on need, kes
tulevad suurest viletsusest
ning on pesnud oma rüüd ja
teinud need valgeks Talle
veres.""*

Minu arvates on need kaks kirjakohta põhjuse ja tagajärje seoses. Need 144 000 usklikku juuti koguvad kokku rahvahulga kõigist maadest, rahvastest ja keeltest.

Jeesus ütles, et esimesed saavad viimasteks ning viimased esimesteks. Juudid olid esimesed, kuid neist said viimased, ometi on need viimased taaskord esimesed. Nad viivad evangeeliumi kuulutuse lõpule. Mõelge, 144 000 Püha Vaimuga täidetud tegutsevat juuti!

Me ei oska isegi arvata, mis võib siis juhtuda. Kui paljud tunnevad sõna "chutzpah"? See väljendab juutide iseloomu. See võib tähendada nii head kui halba, kuid nad ei hämmastu kergelt, nad ei vai-ki, keegi ei sulge nende suid.

Lähen nüüd oma teema viimase peatüki juurde. Ilmutuse 14. peatükis räägitakse viimast korda neist 144000st. Vaatame, kuidas kõik lõpeb Ilmutuse 14. peatükis: *"Ma nägin, ennäe: Tall seisis Siioni mäel ning koos temaga sada nelikümmend neli tuhat, kelle otsaesisele oli kirjutatud tema nimi ja tema Isa nimi."*

Küsimus on pitserist. Seitsmendas peatükis ei selgunud, mis see pitser oli, see on Jeesuse ja Isa nimi. Kui loete vahepealseid peatükke, näete, et ka antikristus paneb kõigi oma sulaste otsa ette märgi. Lõpuks oli igal inimesel üks neist märkidest otsa ees, kas siis antikristuse või Jumala pitser.

„Ja ma kuulsin häält taevast otsekui suurte vete kohisemist ning nagu suure kõue murisemist, ning hääl, mida ma kuulsin, oli otsekui kandlemängijate hääl, kes mängivad oma kandleid. Nad laulsid uut laulu trooni ees ning nende nelja olevuse ja vanemate ees, ning keegi muu ei suutnud õppida seda laulu kui vaid need sada nelikümme neli tuhat, kes on ära ostetud ilmamaalt.“

Neil on oma laul!

"Need on need, kes ei ole endid rüvetanud naistega, nad on puhtad nagu neitsid. Need on need, kes järgivad Talle, kuhu ta iganes läheb."

Milline tunnistus! Nad saavad järgneda Tallele, kuhu ta iganes läheb!

"Need on inimeste seast

ostetud esmaanniks Jumalale ja Tallele..."

Jumal on eraldanud nad eriliseks ülesandeks.

Kas olete pannud tähele, et evangeeliumi kuulutamise töös on üha rohkem noori osalemas? Noortel pole taolisi sisemisi tõkkeid nagu meil, vanematel. Nad lähevad ja ütlevad asju välja nii, nagu need on. Just seda Jumal ootab.

Kuulake seda vägevast tunnistusest: *"... ning nende suust ei ole leitud valet, nad on laitmatud."*

Milline kirjeldus! Kogu selle vahutamise ja segaduse, kannatuse ja nülгимise keskel on Jumalal positiivne pool. Võid näha asju negatiivselt või positiivselt. Kuid uskuge mind, vennad ja õed, kui te ei näe Jeesust patu, surma ja haa võitjana, kohtumõistjana, ainukesena, kes on võimeline kirjarulli avama, Juuda Lõvina; kui te ei näe Jumala troonisaali, selle väge ega täielikku kontrolli, siis saate olema hirmul, muserdatud ning masendunud, kui teid tabavad tulevased päevad.

Tahan jätta teile pildi Jeesusest seitsme kuldse lambi keskel. Te teate ka seda, mille keskel ta veel oli – Jumala trooni keskmes. Kas pole see hea uudis, et tema, kes on koguduse keskel, on ka Kristus aujärje keskel? Ta kaitseb enda omi. Ta ei jäta ega hülga meid kunagi. Ta on 100% ustav.

Kui ta ratsutab valge hobusega taevast, on tema nimi Ustav ja Tõeline. Tema peale võib loota ning teda saab usaldada.

Mulle tundub, et Jumal tahab öelda veel midagi ootamatut. Mõtlesin Peetruse kõnele, peetud juutidele neli-püha päeval. Loen sellest salmi Ap 2:40: *"Veel paljude muudegi sõnadega veenis Peetrus neid ja manitses: "Laske end päästa sellest*

sõgedast sugupõlvest!""

Kallid sõbrad, me elame sõgeda, nurjatu, moraalitu, ebausea ning ebausaldusväärse sugupõlve keskel. Te peate selle mõjust pääsema, tulema selle keskelt välja. Te peate muutuma, saama teistsuguseks. Kutsun teid selleks üles.

Kui keegi pole pööranud oma selga sellele jumalatule maailmale ja sugupõlvele ega ole andnud ennast Jeesusele, kutsun teid seda tegema. Iga ühele, kelle suhe pole Jumalaga korras, olgu see võimaluseks põgeneda Jumala viha eest. Kristuse kohtumõistmine tabab tema vastu mässavat rahvast. Kiida ja ülista Jumalat!

DEREK PRINCE

Ärkamise olemusest III

Ärkamise viljad – palve ja imed.

Jätkan sarja ärkamisest, sellest mis see on ja mida see ei ole.

Just praegu toimub meil Filipiinidel noorte ärkamine

Mindoro saarel. Seal on noori evangeliste, kes tuliselt kuulutavad koolides ja gümnaasiumides Kristuse sõnumit. Kui küsisin esimest korda evangelistilt, kes töötab koolinoortega, kui palju hingi

saab koolis päästetud, siis ise mõtlesin: „No võib olla kümme kuni paarkümmend.” Evangelist vastas selle peale, et ei tea, aga küll vanemõpetaja teab. Hiljem kirjutas ta mulle sõnumi, mis mind üllatas: „2400 sai päästetud.”

Pool aastat hiljem oli vanemõpetaja sellest nii vaimustatud ja arvas, et evangeeliumi peaks kuulutatama kõigis saare koolides, sest need 2400 olid endiselt usus ja järgisid Kristust.

Sellest alates hakkasid avanema kõik koolid, mõnes koolis sai päästetud 300, mõnes 1000 kooliõpilast. Koolides peetakse tunniseid jutlusi, millest on alguse saanud suurepärased kogemused ja noorte muudetud elu. Eriti Filipiinidel, nii nagu teisteski lääne- ja Aasiamaaades, on tugevad narkoprobleemid ja kuritegevus.

Evangeelium on püsivalt muutnud noorte elu ja andnud neile uue lootuse. See on suur muudatus nende saareelanike jaoks, kes olid lootusetus olukorras ja vaesuses, sest terroristid valitsesid seda saart.

Nüüd on Kristuse sõnum

kõrvaldanud pimeduse. Kui valgus tuleb pimedusse, siis pimedus taganeb. Ka minu elu on mitu korda ähvardatud ja mind on püütud tappa.

Kuid kui Jumal saadab täitma su mingit ülesannet, ei saa kuri võtta sinu elu. Jumal kannab hoolt sinu eest, kui sina kannad hoolt selle eest, et hoiad kinni Jeesusest Kristusest. Nii sooritatakse töö lõpuni saarel, mis on nende arvates väike saar.

Ajaloos räägib Jonathan Edwards terve Nordhamptoni linna ärkamisest Kristusele ja sellest, milliseid suuri muutusi toimus selle linna elanike elus, kaasa arvatud noortes. Kirik oli pühapäeviti ülerahvastatud, kuna kirikut külastasid need, kes tulid otsima päästet, mitte tavapärase kirikurahvas. Inimesed seisis järjekorras, et pääseda kirikusse. Seal toimus südamest tulvav ülistus Jumalale. Tundus, et kõik püüavad kiiresti omandada sama päästmisrõõmu, mida omasid teised.

Väikelinnas, kus elas umbes 200 perekonda, sai kuue kuuga päästetud 300 inimest. Täna

massikoosolekute

kõrval tundub see tähtsusetu numbrina, kuid see oli suur arv võrreldes selle linna elanike arvuga. Koos laste ja beebidega loeti selle linna elanike arvuks 1400. Ärkamine puudutas ka lapsi ja vanureid. Jumal ei tee erandeid ega vaata vanuse peale.

Aastatel 1740-1741 ilmnas taoline juhtum suuremas mõõdus inglise evangelisti George Whitefieldiga, kes oli Jumala ärkamise tööriist, toomaks inimesi usule. Ta ei töötanud üksi, vaid koos Edwardsiga.

Edwards kinnitas hiljem, et teine ärkamiselaine oli jõulisem, sest uskutulek oli märgatavam ja radikaalsem. Selles oli rohkem tajuda välise muutuse elemente. Püha Vaim mõjustas inimesi muutma oma käitumist ja meeleeparandusel oli suurem tähendus inimeste kujunemisel, mis sai nähtavaks kõigile.

Benjamin Franklin kirjutas sellest ärkamise kohta, et sellel oli eriline mõju: kui oleks jätnud koti kulla, hõbeda või väärtasjadega keset tänavat nähtavale

kohale, poleks keegi julenud seda puudutada ega võtta selle sisu oma kasutusse.

Vargused, pettus ja avalik huligaansus, Jumala pilge, tülitsemine, kaklused, reetmine, isegi hingamispäeva käsu rikkumine ja teised taolised eksimused tundusid olevat äkitselt kadunud. Asemele tuli jumalakartus. Mitte selline valekartus, et Jumal „viskab taevast tuliseid kive”, vaid jumalakartus, et Jumal on tõesti olemas.

Hiljem hakkas metodisti kiriku pastor Charles E. Fike töötama vastu orjusele. See oli tol ajal radikaalne ilming. Ta jutlustas 120le orjale, kes olid kahe kristliku pere omand. Need omanikud olid nii palju inimlikumad, et nad lubasid orjadele jutlustada, kuigi orje peeti evangeeliumile lootusetuks juhtumiks.

Keegi ei ole lootusetu! Pole inimest, kellele Jeesus Kristus ei võiks ilmuda ega teha imesid, keda Jeesus ei saaks muuta. Ka sina ei ole lootusetu. Kui sa ütled, et minust ei ole midagi, et isegi Jeesus ei hooli minust, siis sellist inimest ei ole olemas.

Sa ei saa vajuda nii madalale, et Jeesuse Kristuse käsi ei ulataks sind sealt välja tõmbama, kui sina seda soovid.

Orjade hulgas oli väga levinud joomine ja vargused, mitmesugune vägivald ja himudega seotu. Võibolla tundub see sulle imelik, sest täna maalitakse orjadest pühakutaoline kuvand üksnes ohvritena. Orjad ei olnud pelgalt ohvrid, aga maailmas püütakse anda ebatõeseid hinnanguid ja muuta ajalugu.

Samuti on Austraalias püütud moonutada aborigeenide ajalugu ja tekitada nende suhtes väärhaletsust. Vaatamata sellele, et aborigeenide hulgas oli ineste, joomist ja narkootikumide kasutamist, ei soovita seda tunnistada, vaid aborigeenide elukvaliteedi languse põhjust nähakse üksnes rahas.

Samas arvatakse, et evangeelium ei aita. Küll see aitab. Meil on olnud 77nes aborigeenide kogukonnas ärkamisi ja muutus on nähtav kõikjal. Olen ise neile jutlustanud ja mul on sõpru, kes on sellega tegelenud ja rääkinud seal toimunud imedest.

Samuti ei olnud orjad üksnes ohvrid, nad olid seda teatud mõttes, kuid see ei teinud neid patuta pühakuteks. Mis iganes oli põhjustanud sellise ebasotsiaalse käitumise, selle jätan sotsioloogide hooleks.

On erinevaid piirkondi kuulutamiseks, kus Jumal laseb kellelgi tegutseda – prügimäed, surnuaiad, slummilapsed ja muud lootusetud inimesed, – nii nagu ka minule need anti – kelle suhtes teised olid arvamusel, et sellistes kohtades elavatest inimestest ei tule midagi, kuna nad ei mõista, ei oska lugeda ega kirjutada.

Evangeeliumi kuulutamise tulemusena on aastate jooksul ilmunud sellistele inimestele uus lootus. Nad ei liitu enam marksistlike terroristidega, kes valetasid neile, et kui te järgnete meile, siis teie elu muutub.

Nüüd on saareelanikud aru saanud, et aastakümnete jooksul terroriste järgides nende elu ei muutunud, aga kui Jeesus tuli nende südamesse, hakkasid toimuma massiivsed muutused.

Nende lapsed hakkasid saama haridust. Veel

märkasin, et enne nad ei olnud puhtustarmastavad ja nende elamispaigad olid ehitatud millestki juhuslikust kättesaadavast nagu bambusest ja koormakattest; prügi lihtsalt visati kuhugi ning rämpsuga läga oli kõikjal.

Muutus nende lähiümbruses toimus mõne aasta jooksul. Kord tahtsin austraallastele näidata, milline oli slumm algsest, siis kui me tööd alustasime. Ma jooksin mööda randa otsides ja imestades, kuhu see slumm on kadunud. Tulin tagasi peatänavale ja mu õpetajad olid minu pärast mures, et sinna ei tohi üksi minna, see on ohtlik piirkond.

Ma vastasin õpetajatele, et tahan leida slummi, aga seda ei ole enam siin. Nad ütlesid, et sa just tulid sealt, kus see on. Olin üllatunud, sest kõik seal oli muutunud: teid oli tehtud, tänavad olid puhtad, majad olid korrastatud. Kui inimese süda muutub, muutub ka ümbruskond.

Samuti on Austraalias slummipiirkondi, kuhu siirdatakse teatud sotsiaalsete probleemidega inimesi. Valitus laseb neile ehitada ilusaid

maju, kortereid või ridaelamu bokse ja annab mitmesuguseid vahendeid, et siis on neil seal hea elada. Kuid möödub mõni aasta ja see on samasugune slumm nagu endised lammutatud majad.

See on tõenduseks, et kui inimese südames pole valgust, ei toimu muutust ka keskkonnas. Kui valgus tuleb inimese südamesse, tuleb esile muutus ka ümbruskonnas.

Ka nendele slummielanikele tuli uus lootus. See oli ärkamine nende keskel. Emad slummis rääkisid teistele emadele rõõmust, et neil on uus lootus ja Jumala õnnistused hakkasid voolama nendes kogukondades.

Seal on veelgi slumme ja üks see töö näib lõputu, aga midagi on seal ka lõpetatud. Esimesed slummilapsed on gümnaasiumi lõpetanud ja nende Kristust järgiv elu on kinnituseks, et terved kogukonnad saavad muutuda Kristuse sõna tõttu.

Kui Charles E. Fike otsustas orjadele kuulutada evangeeliumi, kuulutas see jutlustaja ka päästest ja

saabuvast Jumala kohtust. Me oleme unustanud läänemaailmas Jumala kohtu. Oleme teinud Jumalast väikese vanakese pilve peal, kellel pole midagi tegemist kohtumõistmisega, kes üksnes meie pead silitab, vaatab patudele läbi sõrmede ja ütleb: „No tee siis, poeg, nii nagu sa soovid.”

Kui Charles E. Fike rääkis tulevases kohtust, mis langeb igaühe peale, kes ei ole Kristuses, kukkus keegi suurekoguline mees jutlustamise ajal maha ja teised tema järel, – sellel ajal polnud kukkumised veel hukka mõistetud – Püha Vaim oli langenud selle hulga peale. Orjade peremees liitus koos selle hulgaga palvetama oma orjade eest. Püha Vaim puudutas neid vägevalt. Päeva lõpuks oli 40 orja andnud oma elu Kristusele.

Seejärel levis ärkamine sealt kaugemalegi, kuigi Charles E. Fike oli juba paikonnast lahkunud. Kokku ristiti 70 pöördunud orja, kes liitusid kohaliku kogudusega. Tulemusena kaks metodisti venda kinnitasid, et pole paremat tunnistust Kristusest,

kui näha mõne dollari eest ostetud orja, kes lõpetab joomise. Nad ei joonud ennast enam surnuks. Nad lõpetasid ka varastamise ja puhkepäeva rikkumise.

Ilmselt metodistivennad ei mõistnud, milline pikakajaline mõju oli jutlustamises orjadele kogu ühiskonnale. Vahel ärkamise järellained liiguvad aeglaselt, muutes piirkonda ja põhjustades laineharja, mis näib tõusvat otse kui tühjusest. Ometi on see sama ahela järelreaktsioon, mis on alanud väikesest, kuid mis on jätkunud ja kasvanud, seni kuni vahune lainehari ulatub Cane Ridge'i ärkamiseni aastal 1801, kui paljud said päästetud.

Tuhandeid tuli telgikoosolekule Cane Ridge'is, kus toimus üleloomulikke ilminguid. Tuli inimesi ka uudishimust, tuldi ka pilkava meelsusega, kuid oluline on saada inimesed liikuma.

Esmane tulemus oli 3000 inimese päästmine, mis kasvas lõpuks 200 000 ärganuni. See oli suur kasv metodisti kirikus, keda oli enne kolooniates kõigest 600 inimest. Nende hulgast tõusis

suurepäraseid jutlustajaid.

Keda iganes Jumal kasutab oma töös, peab olema suurepärane karakter, just milleks sind lihvitakse. Kui sa imestad kuumuse üle, milles sa viibid, neid tragöödiad ja draamasid, mida oled pidanud kannatama, siis sind valmistatakse ette tulevasteks sündmusteks. Mõtle, et sind kasutatakse. Issand võtab selle, kes ei ole mitte keegi, sest tema on inimkeskne ja räägib südameelt südamele.

On hea, kui välismaiseid jutlustaid käib meid värskendamas, kuid usun, et kui Soome tuleb ärkamine, siis tõstab Jumal soome enda mehi ja naise, kuna nad tunnevad selle rahva südant. Sul on veel lootust. Kui sul on olnud nägemus, et oled lõikaja ärkamises, siis oota.

Valmista ennast ette selleks, et saada täidetud Püha Vaimuga, et viibida tema ligiolus. Mõni nimetab seda võidmiseks, mõni Jumala ligioluks. Kuid siis hakkavad imed sinu elus toimuma ja sa saad nii täis Püha Vaimu, et see levib väljapoole ja inimesed ütlevad: mis küll selles inimeses on, mis teisi

ligi tõmbab.

Kui käid tänaval, teedel või aedade ääres, siis võivad üllatuslikult hakata inimesed nutma, mitte sinu kurvanõolise pärast, vaid kuna Püha Vaim mõjutab neid oma uskmatuses kahetsema. Nad ise ka ei tea, et see on Püha Vaimu ligiolu. Isegi Peetruse vari tervendas, mis oli tegelikult Püha Vaimu ligiolu.

Kuidas sooviksin näha Soomet ärkamas! Alaku see väikesest või suurest. Tänu, armas Taevaisa, Sinu suuruse eest!

Kui räägime lõpuaegadest, siis Malakia peatükkides 5 ja 6 mainitakse Issanda päevast, suurest ja kardetavast ning enne seda saadetud prohvet Eelijast, kui toimub suur tagasipöördumine Jumala poole. Lähemalt uurides on mõned juba kirjutanud Eelija võidmisest, kuid puudutavad üksnes mõnda teenimisülesannet sellest, kuidas selline muutus toimub koguduses ja kogukonnas.

Kuid rääkides Eelija taolise võidmisest, mis on Püha Vaimu ligiolu, hakkab iga usklik teenima, nii nagu kirjutatakse Matteuse 17:11-13:

„Aga tema vastas: „Muidugi tuleb Eelija ja seab kõik korda, aga ma ütlen teile: Eelija on juba tulnud, ent nad ei ole teda ära tundnud, vaid on talle teinud, mida kõike ainult tahtsid. Niisamuti peab ka Inimese Poeg kannatama nende käes.” Siis mõistsid jüngrid, et ta rääkis neile Ristija Johannesest.”

Jeesus ütleb, et Eelija on juba tulnud, kuid nad ei tundnud teda ära. Jeesus mõtleb selle all Ristija Johannest, kes käis Eelija võidmises ja kuulutas meeleeparandust, mis pööras inimeste südamed Jumala poole. Johannese sõnum oli selge: parandage meelt. See oli kutse muutuseks.

Vajame et Soomes tõuseksid Ristija Johannesed või Ristija Johannad, kes ütlevad: parandage meelt. See on võtta Jumalat nii, nagu ta on, et ta ei ole muinasjutt või keegi Piibli lehekülgedelt, kes ei tegutse meie ajal. Johannes kutsus muutustele ja pöörduma oma kurjadelt teedelt Jumala poole.

Sama toimub ka nüüd. Sõnum hukkuvale maailmale on sama. Rahvad saavad

kogeda Jumala väge ja imesid, vallutamaks inimeste südamed tagasi Kristusele, kuna see on Jumala tahe.

Eelija pöörab rahva südamed Jumala poole, nii nagu toimus Karmeli mäel. 1Kn 18. peatükis toimunud sündmuses pöördus rahvas ühe päevaga. Kas rahvas saab pöörduda teenima Jumalat lühikese aja jooksul?

Js 66:7-8: *„Juba enne lapsevaeva sünnitab Siion, enne kui temale tulevad valud, toob ta poeglapse ilmale. Kes on kuulnud midagi niisugust? Kes on näinud selliseid asju? Kas maa sünnitatakse üheainsa päevaga või tuleb rahvas ilmale ühekorraga? Kuid niipea kui Siion tunneb valusid, toob ta ka kohe oma lapsed ilmale.”*

Siin räägitakse Iisraelist, kus Siion tähendab ka meid. Psalm 8:2 ütleb: *„Issand, meie Jumal, kui auline on sinu nimi kogu maailmas! Sinu aukuulsus ulatub üle taevaste.”*

Kui Jumal saab uuesti sünnitada ja tuua suure muutuse hetkeliselt, on ta vägev raputama Soome rahvast samal

viisil ja esile tooma muutuse inimese südames.

Ei pea olema Einstein mõistmaks seda, et kogudus ei käi Eelija vaimus ega tegutse nähtavates imedes ja tunnustähtedes. Suurem osa kogudusest magab, nagu tõdes Billy Graham. Modernne kogudus isegi ei märka, kui Jeesus on lahkunud, nagu nägi üks baptisti koguduse pastor unes.

Unenäos tundmatu inimene tuli kirikusse, vestles kellelgi, keda ta tundis, kuulas jutlust ja siis lahkus. Pärast jutlust küsis pastor koguduseliikmelt, kellega külaline oli suhelnud: „Kes see mees oli, kes siin käis ja kellega sa rääkisid.”

Koguduse liige küsib vastu: „Kas sa siis ei tundnud teda?”

„Tegelikult ei tundnud. Aga näis, et sina tundsid teda?”

Siis see mees vastas, et külaline oli Jeesus Kristus.

Pastor ehmus, et ta ei tundnud ära kogudust külastanud Jeesust Kristust ja parandas meelt.

Arvan, et mitmed modernses koguduses on langedanud sarnasesse seisukorda. Ei

tunta enam ära Piibli Jeesust. Pastor mõistis, et ta peab meelt parandama ja rääkis ka kogudusele oma unenäost.

Paranda sinagi meelt, et sinu kohta ei öeldaks, et sa ei tundnud Jeesust ära koguduses. Õpi teda tundma südamega.

Kui sa pole usus, siis anna oma süda Jeesusele Kristusele. Kui oled haige, on Jeesus sinu tervendaja. Tema veri on sama vägev ja jõuline nagu apostlite aegadel. Ta on imeline nõuandja. Ta armastab sind. Iial ei kõnni sa nii sügaval, et ta sind aidata ei saaks.

„Tänu Issandale, et Sul on veel armu ja et Sa halastad oma rahva peale, et Sa ühendad usklikud, et nad ei riidleks üksteisega, vaid et nad tunnevad Sind ja üksteist.”

Kui sa kritiseerid teist usklikku, siis meenuta Issanda sõna. Kui näed teises inimeses Jeesust, siis sa ei arvusta teda, sest Jeesus on meis nähtav ja Jumal näeb meid tema läbi. Tema ei pea meeles pattu. Kui näeme teineteises Jeesust Kristust, siis täidame Jumala sõna.

Ära vaata teise pattu, nii nagu oleksid sina ainuke tõeliselt õige ja õige õpetusega. Õnnistused tabavad sind, kui sa vaatad iga inimest Jeesuse silmadega. Ära ole nagu see pastor.

Tänu Issandale, Imelisele Nõuandjale, kes on loonud taeva ja maa. Ma usun, et vilja lõigatakse veel sellel maal, kuigi mõni ütleb, et ärkamist ei saa tulla. Kes oled

sina seda otsustama. Tuleb aeg, kui Issand täidab nende palved ja nägemuse, keda ta on valinud lõikuseks. Mis on külvatud, see küpseb. Kui seemet ei külvata, pole ka vilja lõigata. Paljud on sellel maal külvanud. Issand on oma väes seemet kastnud ja see toodab saagi. Aamen.

ANNE MIETTINEN

Rahvas ärkamas

Esimesi süngemaid ilminuid, mis tabasid külastajat sõja-aegses Soomes, olid joomine ja kergemeelsus. Mõned Soomet külastanud ei puutunud kokku millegi muuga. Reisiti tagasi Rootsi ja oldi ehmunud Soome moraalsest langusest.

On mõistagi kohatu võrrelda sõdiva maa olukorda teise rahva rahuolukorraga. Ma ei püüagi seda teha. Siiski võin möödaminnes öelda, et kusagil maailmas ringi liikudes pole ma kunagi näinud nii palju joomist kui Soomes talvel 1943 – 1944. Ma pole kunagi näinud nii palju joob-

nud naisi kui Helsingis. Kui naine, Looja meistriteis, vajub nii sügavale, et ta abituna komberdab piki tänavat hilja öösel, siis on ohud varitsemas.

„Soome armeel on kaks vaenlast,” lausus avalikult mees, kes tundis hästi maa olukorda, „venelased ja viin. Viina arvele tuleb panna umbes kolmandik kõigist kaotustest.”

See ütlus on pärit ajast enne venelaste suurt pealetungi, mis murdis läbi kaitse Karjala maakitsusel. See on olukorra varjukülg. Kahjuks ainus külg, millega paljud Soomet külastanud

kokku puutusid. Nad ei märganud teist suundumust, mis oli murdmas läbi Soome rahva hinge.

„Sina ja veel mõni räägib Soomes toimuvast vaimulikust ärkamisest,” ütles keegi rootsi rektor mõni nädal tagasi, „kuid teisalt on kuulda pidurdamatust joomisest ja kergemeelsusest. Kuidas see kokku sobib?”

Eriti hästi. Kaks voolu püüab esile tungida soome rahva elus just praegu ja meie hinnang saab oma värvi sellest liikumisest, millega keegi on rohkem kokku puutunud.

Olen vaevalt näinud rahvast, kes on teinud pattu nii piiramatult kui soome rahvas. Kuid ma pole ka näinud rahvast, kes on nii igatsenud Jumala poole, kui soome rahvas praegu. Pea meeles, et nii taevas kui ka põrgu on Soomes jõuliselt tegutsemas. See teeb sealviibimise nii põnevaks ja turvaliseks.

Oleks loomupäraselt hõlbus kujutada siin pilti tumedavärvilisemana, kuid sellel pole mõtet. Viinavool Soomes ei vähene ega taandu kergemeelsus selle tõttu, et mina

maalin nende ridade vahelt saatana seinale. Me ei pea selleks sõitma üle Põhjalahe, et tuvastada moraaltuse kahanemist. Seda leiab ka lähemalt, kuigi seda ei saa kombata.

Selle asemel osutan teisele voolule, mis tõuseb esile meie aja Soomes: Vaimu- ja elujõgi, jõgi täis Jumalat ja päästet, puhtust, vabadust ja tõetsingut. Kohtasin seda voolu pea-aegu kõikjal. Kohtasin seda jõulisema ja sügavamana kui kusagil mujal maailmas. Lubage mul sellest jutustada.

Alustagem Helsingi
Johannese kirikust. Ilus pühakoda on nii täis rahvast, kui palju õhuhäirete tõttu juletakse sinna lubada. Uksed on suletud.

Meil ei ole mingit lauluesitust, ei koori, solisti ega keelpillimuusikat. Üksnes koraale ühehäälselt laulduna: kaks koosoleku alguses ja üks lõpus.

Meil ei ole inimestele midagi muud pakkuda kui vanaaegne evangeelium, mida sugupõlved on kuulanud läbi sajandite. Kuid see lihtne

sõnum patust ja armust tõmbab enda poole hulki ja sunnib ennast kuulama.

Koosolekul ei ole mingit ebaloomulikku pinget ega rahutust. Kui viimane laul on lauldud, manitsetakse kõiki, kellel on Jumalaga asjad korras, minema koju. Need, kes ei taha korraldada oma suhet Jumalaga, saavad samuti suunise lahkuda. Ainult päästet otsivatel patustel palutakse jääda.

Seejärel saabub kümme või viisteist minutit täielikku vaikust kantslis ja altaril. Enamus lahkub, kuid kahetsevad patused jäävad, mõnikümend kuni paarsada. Siis abilised tunni või kahe jooksul juhendavad otsivaid hingi jõudma lahenduseeni. Sellega kõik. See äärmiselt lihtne tegevus võib korduda nädalast nädalasse, kuust kuusse. Tegelikult on rahvas ärkamas.

Või tule messihalli mõnel pühapäeva õhtul. See on suurimaid hooneid põhjamaades. Kell on seitse ja saal on peaaegu täis. Lavalt vaadatuna parempoolses sektoris on veel ruumi mõnele

sajale. Kuid on hea, et need kohad on tühjad, sest sinna kogunevad pääste otsijad järelkoosoleku ajal.

Selle õhtu koosolek on välja kuulutatud ainult noortele. Vanusepiir on umbes 35 aasta piirimail ja kummaline, et üleelised on jäänud koju või läinud kuhugi mujale linna paljudest palvemajadest.

Kava on sama lihtne nagu Johannese kirikus. Ainult see on erinevuseks, et lava täidab segakoor. Sellesse kuulub inimesi praktiliselt kõikidest kristlikest liikumistest ja nad laulavad evangeeliumi otse südamesse.

Kaks esimest pingirida on broneeritud sõjainvaliididele. On kurb näha neid noori mehi: kellel puuduvad käed, kellel jalad, mõni on tühja silmakoopaga ja nägu täis suuri arme või on lähedal toimunud miiniplahvatuse tagajärjel püssirohu pritsmetest tuhmunud nahaga.

Muidu on publik noor ja värske ning kõik oskavad kuulata. Nendega pole raske kontakti saavutada. Peab üksnes võimalikult lihtsamate sõnadega ja väga loomulikult rääkima kõige suuremast

mõttest: päästest Jeesuses Kristuses. Nemas on nagu üks suur kõrv.

Jutlus on lõppenud. Istun vaadates massile ja olen pahane enda peale, et panin sellesse nii vähe põlemist ja iseennast. See oli rohkem mõistuspärane arutlus sellest, et tuleb korraldada oma suhted Jumalaga.

Palume rahval olla mõne minuti täiesti vait. Keegi ei räägi ega laula, kuid tuhanded noored istuvad ja mõtlevad.

„Tee oma otsus. Sa tead, milles on küsimus. Mitte vähemast, et lakkad olemast sina ise ja lubad Jeesusel Kristusel saada oma elu Issandaks. Kas oled valmis alates sellest hetkest loobuma kõigist teadlikest pattudest ja pühendama oma elu Jumalale eluks ja igavikuks?

Siis tõuse ja tule siia lava parempoolsesse nurka, kus me hakkame mõne minuti pärast laulma. Kui otsustad tulle, siis tule, kuigi kõik teised istuvad oma kohtadel. Kui otsustad istuda oma kohal, siis tee nii, kuigi kõik teised tuleksid. Tegutse täielikult iseseisvalt.”

Koor tõuseb ja laul algab. Näen esireas ühte invaliidi karke haaravat. Ta on ühe jala kaotanud. See juhtus Karjalas. Nii ta liigub klobinal ühe jala ja kahe karguga suure saali nurga poole, et korraldada oma asjad Jumalaga ja saada oma hing korda.

Pime noormees otsib kätega abi. Ta vajab abilist, et leida teed päästet otsijate kohale.

Nii tulevad nad kõikjalt, vabalt ja sundimatult, üksi ja väikestes rühmades, kümneti ja sajakaupa.

Osakond, mis oli reserveeritud päästet otsivaile patustele, on liiga täis. Me ei püüa neid loendada. Pole kerge teada saada, kui paljud tulevad esmakordselt, et anda oma elu Jumalale, või kui paljud tulevad, et kogeda uuendamise imet ja saada jõudu loobuda mingist teatud patust. Selle kõik saab Jumal teostada.

Igal juhul on siin sajad inimesed sisemises võitluses. Abistajad teevad oma parima, et saada kontakti iga üksikuga. Täna Jumalat nende

inimeste eest, kelles põleb igatsus võita hingi Jumalale.

Kuid Jumal peab sooritama oma töö, kui soovitakse saavutada püsivat tulemust. Meie saame selles üksnes osaleda. Kõige rohkem tänan Jumalat selle eest, et temal ei kao ükski inimene teiste hulka ära. Temal on aega igaühe jaoks, kuigi meil pole. Kui ta suutis nelipühapäeval Jeruusalemmas hoolitseda kolme tuhande otsiva patuse eest, siis tuleb ta toime ka mõnesajaga Helsingi messihallis.

Alles kesköö paiku lõpeb koosolek. Olnud just lahkumas, saabub hulk õpilasi linnahaiglast. Nad on tule- vased haigepõetajad. Kõik kuus on äsja andnud oma elu Jumala kätte ning võitluse ja läbimurde pisarad ei ole veel kuivanud nende põskedelt. Kuid mure teiste pärast on jõudnud süttida nende südames.

„Kas te ei saaks tulla haigepõetajate ühiselamusse rääkima õpilastega. Seal on sadu noori sõpru, kes tuleb võita Jumalale?”

„Proovin, kui jõuan. Kuid tulen vaid ühel tingimusel: et

te aitate mind ja tunnistate avalikult sellest, mida olete kogenud, siis kui ma sinna tulen.”

See oli peaaegu halastuseta: sellest olid möödas vaid mõned minutid, kui nad ise olid põlvili Kristuse risti juures võidelnud oma suurt võitlust. Silmapilgu nad mõtlesid, kuid vaid hetke. Siis tuli kogu hulgalts ühehäälselt: „Seda me lubame.”

Me ei saa eitada, et Jumal tegutseb. Me ei saa ka eitada, et noored on ärkamas.

Läheme Tampere toomkirikusse. See on kaunis kirik. Hoolimata sellest, et seal on istekohti kahe ja kolme tuhande vahel, on pastoril kogu rahvahulk haardes. Vähestes kirikutes on nii kerge rääkida kui siin.

See on täis siiraid inimesi. Ka vahekäigud on tungil. Orel mängib ja kogudus laulab nii nagu üksnes soome kogudus suudab laulda. Äkki annab uksevaht käärkambrist organistile märku. Orel vaikib keset laulu. Valgus kustub kogu kirikus. Saabub pilkane pimedus ja altari poolt kõlab

praost Seppälä selge hää: „On vaikne häire. Täishäire võib tulla millal tahes. Kirik tuleb tühjendada.”

Vene lennukid on õhtupimeduses liikumas kusagil Tampereist lõuna pool.

On suur ime, kuidas need kolm tuhat inimest saavad hakkama pilkases pimeduses ja mõne minutiga ilma enda jalgu murdmata, et väljuda kirikust ja leida varjend. Kuid see toimub ilma õnnetusteta.

Kahekümne minuti pärast puhutakse signaali „oht on möödas” ja rahvas tuleb tagasi. Alustame uuesti. Praosti jutlus on just käimas, kui taas algab häire. Sama meetod kordub kuni detailideni ja kell kaheksa koguneme kolmandat korda.

Siis jõuame nii kaugele, et olen just lugenud oma teksti ja hakanud rääkima, kui tuleb katkestus.

„Nüüd peame alla andma. Ei tasu enam püüda koguneda. Kui häire on lõppenud, läheme igaüks koju.”

Aga rahvas on ärkamas ja koosolekuid peab jätkama. Alustame kell viis õhtupoolikul, samal ajal kui tehased

lõpetavad. Inimesed tulevad – otse tehastest, äridest ja kontoritest.

Meil on kasutada vaid üks tund, sest kell kuus peab kirik olema tühi ja valgustamata, selline on ülemjuhataja käsk. Kirikut ei saa pimendada ja seetõttu tuleb see tühjendada.

Kuid selle ühe tunni kestel jõuame laulda ja palvetada, jutlustada ja pidada järelkoosoleku. See toimub kiiresti, kuid see toimub, sest rahvas on ärkamas ja patused otsivad hulgi Jumalat.

Meenutan ühte kirja. See tuli Põhjamaalt ja sellel oli mitu allkirja. Linna kõik kristlikud organisatsioonid, riigikirikust kuni nelipühakirikuni, olid ühinenud korraldama ärkamiskoosolekute sarja. Nad vajasisid abi selles töös.

Soovisin heal meelel sinna reisida. Kaksikümmend viis aastat tagasi veetsin selles linnas mõne unustamatu nädala. See linn oli Pietarsaari ja seal oli esmakordselt nähtav tõeline ärkamine.

Rõõmustasin ette sellele reisile mõeldes eriti seetõttu,

et kõik linna kristlased olid selle kutse taga. Kindlasti oli see linna ajaloos esmakordne kristlaste ühinemine selliseks sündmuseks. Kuid üks asi on tahta ja teine asi saada. Töö mujal nõudis minu aja ja jõu. Pietarsaari pidi ootama.

Kuni sõbrad ootasid abi mujalt, alustasid nad palvekoosolekutega, et koosolekusarja palves ette valmistada. Mõeldi ja sooviti peamiselt ühte: et olla valmis vastu võtma ärkamist siis, kui avalikud koosolekud algavad.

Kuid Jumalal oli teine plaan. Ta ei olnud sõltuv mujalt tulevast abist. Pühade kogunedes palvesse lasi ta ärkamise tulel langeda. Palvekoosolekud kujunesid iseene- sest ärkamiskoosolekuteks ja sadu inimesi andus Jumalale. Mina ei jõudnud Kunagi Pietarsaarde. Teisteski kohtades läks peaaegu samuti. Kogu rahvas oli ärkamas.

Koos mõne kaplaniga istun ühel öhtul Mikkeli kohvikus. Kohvi aseaine tundub vastu-meelsena, kuid sellest pole midagi. Me ei ole tulnud, et saada naudingut asendus-kohvist. Oleme koos, et

vestelda vaimulikest tõsiasjadest, Jumala tööst meie oma südames ja sellest, mida saaksime teha, et aidata Soome armeel ja noorsool leida Jumalat. Aeg lendab kiiresti ja vestluse lõpuks märkame, et oleme hõivanud laua kaheks tunniks.

Mõlemad armeekaplanid saadavad mind koju ja olen just ulatamas neile hüvastijä- tuks kätt, kui pooltosinat noort kiirustab meile vastu ja palub luba esitada küsimust.

„Olge head.”

„Me teame küll, et teie aeg on väga hõivatud siin viibides, kui tahame siiski vähemalt küsida, kas teil ei ole võimalust korraldada eraldi koosolekut just õppivale noor- soole. Vajaksime seda tingi- mata.”

See väike hulk tuli ühis- gümnaasiumist ja kahe tunni kestel olid nad olnud oodanud minu peatuspaiga ees, et saada võimalus esitada mulle see soov. Sõbrad olid neid saatnud.

Minu süda oleks olnud kivist, kui oleksin saanud öelda „ei” nende soovile. Muidugi oli mul ajaga kitsas

ja ajakava pingeline, kuid reede õhtupoolikul oli mul mõni vaba tund.

Kell kolm reedel oli umbes kuussada õppurit kogunenud linna kirikusse kuulama lihtsat jutustust sellest, mida on Jeesusel Kristusel anda noortele.

Kirikus ei peetud järelkoosolekut, kuid need, kes tõeliselt tahtsid anduda Jumalale, said loa tulla koguduse käärkambrisse kell kuus samal päeval. Ja neid tuli – vähemalt poolsada. Igaüks neist teatas ilma kahtlemata oma soovist anda oma elu Jumalale.

On ilmne, et pärast taolist kogemust tuleb sõelumise aeg ja raskusi. See on alati nii olnud ja nii see jääb. Kuid kui viiskümmend noort samaaegselt koguneb erinevatest kodudest ja koolidest, et koos tunnistada oma patte ja paluda Jumalalt päästet, siis tunnistab see, et noored on ärkamas.

Noorte kogunemiselt koguduse majas läksime otseteed maakoguduse kirikusse, mis paiknes linna ääres. Oli maikuu algus. Loodus oli täis kevade naerusuist kooskõla ja

iidse kiriku juurest mäe kõrgemal harjal avanes suurepärase vaade üle kauni maastiku.

Ei autosid ega busse seisnud kirikumäel, neid vajati mujal. Isegi ühtegi hoburakendit polnud näha. Ometi oli kirik täis inimesi, jalgsi saabunuid, mõned ka kaugemalt, et kuulata vana jutustust sellest, mida Kristus on teinud ja ikka veel teeb patustele.

Rääkisime Valude Mehest ja püüdsime edasi anda võimalikult lihtsalt jutustuse tema põhjatust kannatusest meie eest.

Esitasime tavapärase kutse otsivale patusele jääda kirikusse vestluse ja eestpalve jaoks. Siis oli koosolek läbi. Kuid just siis, kui õnnistussõnad olid loetud, hakkas organist väga vaikselt mängima tuntud laulu:

*„Vaat Ketsemanist läeb rada,
viib Kolgatale see;
on Vaimust juhitud
küll iga samm sel teel.
See tee viib lõpuks Kolgatal,
aga tee see on valude.”*

Kummaline vaikus langes koguduse üle. Keegi ei rääki

nud. Isegi sosistamist ei
kostunud rahva hulgast, keda
oli palutud kirikust lahkuda.
Nad liugusid vaikselt uksest
välja nagu varjud oreliheline
keereldes üle äratava
sosistuse alla jäänute.

Keegi ei laulnud kaasa.
Seda polnudki vaja. Lõpu-
mäng saabus erivariatsiooni-
dega ja tundsime, et seisame
tema ees, kes kord kandis
risti meie pärast.

*Seda teed on Issand Jeesus
seal käinud armu sees;
mul põrmul halastades
ta suundus surma pool.*

*See tee viib lõpuks taevasse
aga tee see on valude.*

Ma ei mäleta kunagi sellist
kogemust, et muusika oleks
nii võimsalt haaranud minu
hinge, kui siis, seistes kiriku
esiotsas koori peal üle inim-
rühmade vaadates, kes vaik-
selt palvesse kummardanuna
ootasid hetke, millal said oma
südame avada pihis ja
patutunnistuses ning avalik-
ult osutada, et valisid
Kristuse oma elu Issandaks.
Iga kooskõla ja iga heli kandis
kuuldavalt sõnumit Kristuse
ristist ja lepitusest. Kogesime,
et Valude Mees ise käis pingi-

ridade vahel.

Võiksin jätkata veel pikalt,
kuid käime lõpuks ära teisel
pool Laadogat, täiesti rinde
lähedal.

Õhtu on väga vaikne.
Korpimetsä seisab majesteet-
likult meie ümber. On kuu-
paiste ja veidi külma. Vaikust
rikuvad üksnes automaatide
lühikesed valangud pad-
runilindilt.

Tundub veidi kõledana
teadmine, et kilomeetri paari
taga on kahe rahvuse noori
mehi mõnesaja meetri kau-
gusel teineteisest valmis mil-
lal tahes sööstma surma
vastasrinde kaevikute suunas.
See on täiesti meeletu.

Lumi on pimestavalt valge
ja minu kõrval metsarajal
kõnnib noor mees. Te ei ole
otsuse teinud kristlane, kuid
osales äsja ärkamiskoosolekul
kasarmus. Kaaslaste tun-
nistus on teda haaranud.
Nüüd soovib ta jätkata isik-
likku vestlust.

Küsin temalt, kas ta pole
kunagi tundnud ennast
hukkuva patusena, kes peab
korraldama oma suhte
Jumalaga.

„Olen küll ja näen ennast sellisena ka täna õhtul.”

Vestlus jätkub ja siis peatume metsateel ning hakkame palvetama. Noor mees tahab saada kristlaseks.

Automaat täriseb mitte väga kaugel meist. On sõda, kuid meie ümbrusesse ja südamesse laskub taevas, armastus ja rahu jumaliku reaalsusena.

Soovime vastastikku head ööd ja olen just valmis kõndima oma ööbimiskohale puulavatsil, kui keegi usklikest poistest siseneb ja ütleb: „Väljas on veel keegi, kes soovib sinuga vestelda täna õhtul. Kas sul on aega ja kas sa suudad?”

„Muidugi on aega ja muidugi jaksan.”

Hetke lähedaselt kõnelnud, peatusime ka meie metsarajal ja rääkisime asjad selgeks Jumalaga.

Sellega vaid mõni neist paljudest, kes viimase aasta jooksul on leidnud Jumala Karjala metsades.

Seda peatükki kirjutades sain kirja, milles oli tervitus soome kaplanilt:

„On väga tugev ärkamislühikuline sõdivate meeste hulk, võib olla tugevam kui kunagi varem.”

On tõsi, et rahvas on ärkamas. Kuid on ka tõsi, et kurat teeb kõikvõimaliku, et takistada Jumala alustatud tööd.

Suurim oht on ees. Kui sõjale, võitlusele ja pingetele järgneb murranguline vastutegevus, siis vajavad nii rahvas kui üksikisikud üleloomulikku väge, et vastu pidada.

FRANK MANGS sõjaaegsest ärkamisest Soomes raamatust „Ihmisiä taistelun helteessä” (1945)

Jumala ligiolus

Tänane teema on viibimisest Jumala ligiolus. Me oleme koos Piibliga teekonnal ja vaatame, kuidas inimesed

on käitunud Jeesuse suhtes siis, kui Inimese Poeg saab lähedalolevaks ja mis siis nende elus on juhtunud.

Minu palve on, et kui me näeme sellel Piibli teekonnal Jeesust ligiolevana inimeste mitmesugustes eluolukordades, et see ei jääks meile ajalooliseks aruandeks, vaid et sa võiksid mõista oma südames, et Kristus tahab elada usu läbi sinus ja olla väeline sinu elus.

Ta on sinu elu kirkuse lootus ja on lubanud elada koos sinuga igal päeval kuni maailmaajastu lõpuni. Ta ei olnud üksnes seal, vaid ta on ka siin. Ta tahab olla väeliselt sinu ja minu elus.

Nüüd haarame üsna suure osa Luuka evangeeliumi kaheksanda peatüki lõpuosast, vaatame lõike peatükkidest 18 ja 19 ja Luuka 24. peatükist.

Kasutan kolme sündmust. Kõigile neile sündmustele on ühine see, et Jeesus Kristus astub jõuliselt olukorda, kus ta kohtab inimesi nende hädades ja muredes. Inimeste hädad on tõelised, kuid nendes sündmustes mõned mõistsid, et Jeesus on lähedal, ja teised mitte.

Seda juhtub elu teekonnal sageli. Kas oled unustanud, et Jeesus on su teekaaslane?

Meie kõigiga juhtub seda vahel.

Eriti siis, kui teeme oma eksisamme ja suundume patu poole, pole meil mõtet nõuda, miks Jeesus ei tee seda või teist, kui me ise oleme omal vabal tahtel selle valinud. Kuid ka see on imeline, et seda, kes hädas hüüab appi Issanda nime, ta aitab. Kui ta poleks tulnud meid tõstma välja haisvast porist, siis olnuks meie saatuseks hukatus.

Nendes Piibli juhtumites, kus Jeesus on lähedal, me leiame inimesi, kes ei täida meie arvates vajalikke kriteeriume, kuid siiski haaravad nad Jeesusest kinni.

Samuti näeme inimesi, kes igal juhul peaksid mõistma, kes Jeesus on, kuid tundub, et nad ei taju oma olukorras midagi taevalikku. Neid nimeatakse sageli jüngriteks.

Ühine neile olukordadele on see, et peale selle, et lähedal on Jeesus, on ka tugevad vastujõud lähedal. Ükski Jumala laps ei peaks sellest väga hämmastuma, et on jõude, mis töötavad meie vastu. Jumal soovib meis elada nii, et tema valitseb, nii

nagu ta valitses Kristuses.

Esimene juhtum on Luuka 8:22est edasi teekond, mis kulgeb üle Galilea järve. Jeesus läheb koos jüngritega järvele ja nende eesmärgiks on vastaskallas. Jeesus teab, kuhu ta on minemas. Vastaskaldal ootab neid mees, kelles on leegion deemonid ja see reis on ettevalmistuseks sündmusele, mis neid ees ootab.

Ma ei väida, et iga torm, tromb, tornaado, vihasadu või lausksadu on kuradi põhjustatud, kuid julgeksin väita, et selles tormis oli küsimus millestki enamast kui tavalistest loodusjõududest.

Piibel kujutab seda kui tormi, kui Jeesus on koos jüngritega paadis. Torm paiskub valla ettearvamatult nagu tulvav veevool ja ootamatult on lained nii kohutavad, et ähvardavad hukutada kogu laeva.

Kui paljud teist on sõitnud laevaga Genetsareti järvel, mida nimetatakse ka Galilea mereks?

Ka mina olen seal käinud ja see ei ole mingi suur meri. See ei ole ookean, kuid see on

piisavalt suur järv, nii et seal saab tekkida tugev lainetus. Kui mäelt laskuvad tugevad tuuleilid, võib juhtuda midagi kohutavat.

Millised jõud on siin tegutemas?

Minu arusaama kohaselt on selles sündmuses sügavusest tõusvad tormijõud, kuid seal on ka Jumala rahujõud.

Mida teeb Jeesus paadis? Ta magab. Kui ma õigesti mäletan, on see Piiblis ainuke koht, kus seda juhtub, selle kohutavama tormi keskel, kui jüngrid on tõsiselt hirmunud. Nad isegi süüdistavad Jeesust: kas sa ei hooli sellest et me hukkume. Tema aga magab.

Kas siin on kedagi, kellel on hea uneand. Kiida Jumalat selle eest. Minul on olnud elus midagi kummalist, nii et mida raskem on minu elus ja väljaspool seda, seda paremini ma üldiselt magan.

Kui mul on tegevust ja ideid, siis need ei lase mul vahel magada. Teinekord see ärritab.

Kuid Jeesus magas, kuna temas valitses Jumala rahu – see Jumala rahu, mis on üle

kogu mõistmise, mis on üle
iga vaimuvalla, mis võidab
kõik sügavuse allikatest tõus-
vad meelevallad ja väed. Jee-
suses on rahu, Jumala rahu.

Kui Jumala ligiolu tuleb
kristlase ellu, saab koos ligi-
oluga inimene vastu võtta
Jumala rahu. See on tohutult
väärtuslik Jumala kingitus,
omada rahu südames, kui väl-
jaspool ei ole rahu.

Jeesus pidi säilitama seda
rahu, sest ta oli minemas veel
hullemasse tormi. Ta läks
kohtuma mehega, kelles elas
leegion deemoneid. Milline
torm oli selle mehe elus, kus
neid laineid ei suutnud ükski
inimene vaigistada?

Selle mehe kohta rää-
gitakse, et teda oli püütud
kinni siduda. Teda oli püütud
takistada jalaahelatega. Ta
murdis need kõik puruks, sest
tema sees valitsesid hinge-
vaenlase väed ja võimud. Ta
elas tormilist elu.

Kui Jeesus läks selle mehe
juurde, siis ta ütles: „Mis on
mul sinuga asja, Jeesus,
Kõigekõrgema Jumala Poeg?
Ma anun sind, ära mind
piina!”

Kui Jeesus astus tema

juurde ja see mees heitis
ennast tema ette maha, siis
Jeesus vabastas tema sellest
sisemisest tormist ja Piibel
räägib, et me leiame ta istu-
mast riietatult ja terve
mõistusega.

Kas pole tore, mida Jeesus
teeb? Ta annab meile, mõist-
matuile, tagasi meie mõistuse.
Kui me oleme patus ja alasti,
ta riietab meid. Selline on
Jeesus, kui tema ligiolu jõuab
meie juurde.

Luuka evangeeliumi 18.
peatükis on Jeesus minema
Jeeriko suunas. Tee ääres
istub füüsiliselt pime mees
kerjamas, kes küsib, mis siin
toimub.

Talle räägitakse, et Jeesus
on minemas mööda. Teisi-
sõnu: Jumala ligiolu on siin.

See mees ei kaotanud het-
kegi. Ta oli inimene, kes oli
saanud kogeda sügavat abi-
tust oma võimalustes ja ta oli
valmis hüüdma appi, mõelgu
keegi mida tahes. Ta igatses
Jeesuse ligiolu.

Jeruusalemma kohta rää-
gitakse, et Jeesus sõitles seda
ja ütles, et see ei olnud tähele
pannud oma armukutsumis-
aega. Inglise keeles on see

sõna tõlgitud kui *visitation*, külastus. Kui Jumal külastab sind, haara sellest hetkest kinni.

Ära mõtle, et alles siis, kui ma olen matnud oma isa ja ema, tegelenud oma põlluga või teinud muud olulist, siis ma järgnen Issandale, vaid tee seda siis, kui Issand tuleb lähedale ja sa tead, et Jumala ligiolu on sind puudutamas. Haara sellest hetkest kinni ja hüüa: „Jumala Poeg, halasta minu peale! Ole mulle armuline!”

Sest kuidas sa inimene tead, mitu korda annab Jumal sulle selle võimaluse. Inimesetena elame oma elu nii, nagu soovime, ja siis mõtleme, et surivoodil oma pensioni päevil võtan ma Jeesuse vastu.

See on suurepärane, kui sa saad võtta, aga ära ehita selle peale oma ootusi, sest patt tumestab ja summutab inim-mõistust ning ta ei tea, mida ta igatseb ja vajab. Ta saab pimestatud oma patust.

Pime mees mõistis, et nüüd on Jumal lähedal ja sellest olukorrast peab kinni haarama. Ta tegi seda vaatamata sellele, et rahvahulk tema hukka mõistis,

pahandas ning püüdis teda vaigistada. Ta hüüdis seda kõvemini ja tunnistas, et ta vajab Jeesust. Jumala ligiolu tuli tema juurde ja see mees sai nägemise. Ta kohtus Issandaga.

Ka selles situatsioonis olid positiivsed ja negatiivsed jõud: Jumal magnet, mis tõmbas inimesi tema juurde ning kaasinimeste halvaks-panu. See pime kerjus oli nende silmis mittekeegi.

Kedagi teist peale Jeesuse ei huvitanud see, kuidas tema elu läheb. Jeesust huvitas see nii palju, et ta võttis tõsiselt selle mehe hädahüüdu.

Selles loos on huvitav veel see, et Jeesus palus, et see rahvahulk talutab selle mehe Jeesuse juurde. See võis nõuda teatud alandust inimestelt, kes olid püüdnud teda vaigistada, kui Õpetaja ootamatult palub: „Kas te muide võiksite ehk tuua teda Jumala ligiolusse? Mina armastan teda!”

Nii Jeesuse teekond jätkub ja sellel on järgmine kuulus mees, Sakkeus, maksukoguja, kes samuti kuuleb, et Jeesus on tulemas linna. Ta käitub täiesti õigesti, just nii nagu

iga inimene peaks tegema. Kui kuuled, et Jeesus on lähedal, tasub teha pingutusi, et jõuda Jeesuse juurde.

Mida inimesed tavaliselt teevad, kui nad on pattudest mõjutatud: nad jooksevad peitu. Nad varjavad oma patte ja kardavad, et see, kuidas nad elavad, tuleb valguse kätte. Jumal ootab just vastupidist, et inimene, kes teab, et ta valesti elab, ja kes kuuleb, et Jeesus on lähedal, et ta siis ütleb: „Ma pean teda nägema!”

Ka selles olukorras on jõudusid, mis võitlevad hinge pärast. Esmalt oli Sakkeus liiga lühike. Tal oli lühiduse vastujõud, mis tahtis talle öelda: „Mitte sina. Natuke pikematel on võimalus, aga mitte sinul.”

Mis võib olla sinu probleem? Milles oled sa väheke liiga vähe midagi, et sa ei saaks ronida näiteks puu otsa, kui sellest midagi olulist sõltub. Kas sina tead, et sa vajad Issandat?

Ka Sakkeus oleks võinud lasta oma otsinguajal mööduda, lasta mööduda hetkel, kui Jeesus on minemas mööda. Luuka 18. ja 19. pea-

tükis on kaks korda kirjutatud, et Jeesus oli minemas mööda: nii pimeda kerjuse kui Sakkeuse puhul. Mõte on selles, et Jeesus oli kulgemas läbi selle paikkonna. Sellest hetkest tuleb kinni haarata.

Me teame, et Jeesus on väga armuline. Ta on karjane, kes otsib kadunuid. Jeesuses vaimustab mind see, et tal on aega rännata Jeruusalemma suunas eesmärgipäraselt. Ta ei lase millelgi ennast peatada, sest ta peab minema ja surema ristil. Tema tõmbejõud on piisavalt suur, et loota sellele, et kellel on vajadus, see tuleb tema juurde, kuigi tema jätkab oma teekonda.

Soovime vahel, et Jeesus tuleks meid ikka uuesti anuma: „Kas sa tuleksid nüüd! Oi kui kahju, et sa ei saa! No kas sa tuleksid siis homme? Ka sa annaksid homme minule oma mured?”

Tema on aga kulgemas edasi eesmärgi suunas ja ütleb sulle: „Taba hetke, mille ma olen sulle andnud ja mida sa ka mõistad, hetke, kui Jumal on lähedal sinu jaoks!”

Nii peatus Issand just õigel ajal õiges kohas, vaatas Sakkeuse poole ja kutsus: „Tule

kiiresti alla, nüüd läheme sinu koju sööma!” Taas oli rahvahulk teisel seisukohal ja nad nurisesid selle pärast, et Jeesus armastas seda inimest.

Emmause tee lugu on üks mu lemmikutest Piiblis. See on suurepärase sündmus. Ma armastan huumorit, kuna Jeesus tundus armastavat huumorit. Emmause tee sündmus on humoristlik ja see paneb meid naerma enda üle, sest mulle tundub, et mina olen nagu see Kleopas. Oleme samasugused.

Need kaks meest kõnnivad seda teed, pead kummargil ja murest murtud, ega mõista, mis toimub. Mõned väidavad nagu oleks Jeesus hauast tõusnud, aga oh seda naiste juttu, mida nad taas leiutavad.

Siis juhtub ime ja Jumal saab neile ligiolevaks ja küsib: millest te siin räägite.

Nad vastavad, et kas sina oled ainus võõras Jeruusalemmas, kes ei tea, mis siin on toimunud.

Jeesus vastab: „Ai, ah et mida siis? Please, rääkige!” Ja siis nad räägivad.

Eks ole ju Jeesus suurepärase. Ta tuleb sinu juurde ja laseb sul rääkida sinu versiooni nendest sündmustest. Ta ei solvu, kui teda nimetatakse ainukeseks võõraks, kes ei tea millestki midagi.

Ometi ei ole ta võõras ja tema on ainus, kes teab, mis tegelikult toimub. Kõik teised on mõistmatud ja pimedad.

Kellelgi teisel pole aimugi sellest, mis ristil toimus, kuidas surm on võidetud ja et Jeesus elab. Seal ta kõnnib elavana koos nende kahe sünge mehega.

Kuid kas tead, et ta ei olnud elav üksnes Emmause teel, vaid ta on elav ka sinu elus täna?

Meil on see hümn nr 666, mida meile meeldib laulda. See laul hüüab meile, et Jeesus ei näe, ta ei kuule, ta ei mõista. Ta on kaugel.

Kuigi sõna ütleb, et see sõna on su südames ja su huulil, see on usu sõna. Jeesust ei pea minema tõmbama alla taevast ega kaevama välja kopaga, vaid ta on seal, kus süda usub Jeesusesse. Ta toob ligiolu sinu ellu seal, kus sina oled.

Kui see seestunud mehe lugu, kelles oli leegion, ei pane sind mõistma, kes on Jeesus, siis loodetavasti saab seda teha Püha Vaim. Saame näha oma elu olukordi teiste silmadega, kuna Jumal on toonud oma ligiolu meie nõrka saviastjasse, sellesse Jumala templisse, mille ta on enda jaoks loonud.

Kui sel ajal käis Jeesus füüsiliselt nende keskel, siis ühed mõistsid, teised mitte. Jeesus ütles, et see on teile kasuks, et mina ära lähen, sest kui mina lähen, siis läkitab Isa teisse Püha Vaimu.

Piibli päevil võisid inimesed nautida tema ligiolu teatud piirkonnas. Jeesus ütles, et ta läkitab teise Trööstija, kes on meiega igavesti.

Võti selliseks eluks on selles, et me avame oma südame ja võtame ta vastu, kutsume ta oma ellu ja hakkame laulma hümni nr 777. Alati kui laul nr 666 tuleb meelde, siis sa ütled: aitab küll sellest vanast laulust, mul on juba uus laul südames.

Selles maailmas ei ole ühtegi inimest, kellel ei oleks piisavalt muresid. Meil kõigil

on samasugune võimalus õppida rajama teed Jumala lähedalolusse, haarata kinni tema kuuehõlmast ja öelda: „Jeesus, ma vajan Sind, tule minu ellu. Ma ei saa hakkama ilma sinuta, ma hukkun selles tormis, kui Sina mind ei aita.”

Ta tuleb ja toob rahu oma kohaloluga praktiliselt ja jõuliselt. Tema on see vägi ülevalt, mida ta soovitas Luuka 24. peatükis oodata.

Kuid Jumala Püha Vaim on juba välja valatud ja teda ei pea enam ootama. Ta on vastuvõetav nüüd. Jumala Vaimu ligiolu toob meile selle, mis meil puudub, nii nagu Apostlite tegude raamatus olid inimesed täis Jumala Vaimu ja rääkisid Jumala sõna julgesti.

Stefanos andis oma elu Jumala imelises ligiolus. Ta suri täis Püha Vaimu ja taevas oli talle lahti. Ta nägi Jumala kirkust, mida saab meile valgustada üksnes Jumala Vaim. Tema kirkustab meile Kristust. Ta toob Jumala Vaimu ligiolu meie nõrkusesse. Tunnistame Jumala rahvana vajadust tema vastuvõtmiseks.

ESA-PEKKA MATTILA

Kirkus

Minu ligiolu on minu kirkus. Minu kirkus on minu ligiolu. Kui te laulate laule südamesoovist kirkastada mind, kutsute te mind lisama minu ligiolu teie keskel. Ka minu suurim soov on olla ligioluna teie keskel.

Seda ma soovisin ka Iisraeli rahva jaoks. Kuid nad kartsid mind. Nad pelgasid mind oma pattude pärast. Nad teadsid, et minu ligiolu pühkis ära nende patud, kuid neil oli mäss südames. Nad armastasid ebajumalaid rohkem kui mind. Ma nutsin nende saatuse pärast. Mina nutan veelgi nende tõttu. Mina olen igavikus. Mina olen igavik. Pisarad voolavad alatasa nende pärast. Mu rahvas, õppige tundma minu südant. Enne kui te tunnete minu südant, ei suuda te pääseda minu ligiolusse, kuigi see oleks minu palavaim soov.

Mooses tõusis üles mäele, kohtuma minuga. Ta soovis mind näha. Ta soovis mind tunda. Ta soovis olla minu ligiolus ja panna mind olema temas. Ta soovis mulle

rääkida ja kuulata mind. Kuidas ma nüüdki igatsen rahvast, kes soovib pöörduda ära armastusest ebajumalatesse, et süüa koos minuga ja teha minule ruumi lauas.

Saab olema selline rahvas. Nemad on need, kelle lambid täidetakse õliga, kes tahavad käia selle teekonna koos minuga ja kes kutsutakse sisse istuma koos minuga peolauas.

Teie olete minu tempel (1Kr 3:16). Minu püha hoone. Mina elan teie keskel, teie vaimus. Mina olen võtnud seal endale asupaiga ja toon teid välja Egiptusest töötatud maale kõrbeteekonna kaudu. Minul on tööülesanne teie südames ja elus – töö, mille ma lõpetan, kui ma tulen.

Teie olete minu valitud vaimulik telk, millele mina rajan riigi. Minu riik on seespidi teie sees. (Lk 17:21).

Mina viin teid usust usku (Rm 1:17) ja aust ausse (2Kr 3:18). Kui minu kirkus on minu ligiolu, siis ma toon teid teie ligiolu kasvavasse teadlikkusesse: ligiolust ligiolusse.

Olge veendunud selles, et mina luban kirkusepilve langetada oma rahva peale neil viimseil päevil. Minu kirkus pöördub tagasi minu tempelisse. Minu ligiolu ilmneb täielikult minu rahvas. Minu templi hilisem kirkus saab olema suurem kui varasem (Hag 2:9).

Te saate mind näha. Ilmutan ennast teile enne, kui tulen. Kui te näete mind, saate selliseks nagu mina olen (1Jh 3:2). Kui minu ligiolu kasvab teis teie keskel, minu ülestõusmisvägi, muutumisvägi ja taevasse minemise vägi saavad samuti vabanema teie kohal. Samal määral, kui ma ilmutan ennast poegadele ja tütardele, saan ma muuta neid minu kiirgava Poja sarnaseks (Rm 8:29).

Võtke vastu Püha Vaim ning minu kirkus ja minu ligiolusse lisanduvaid külastusi. Mina tulen teie juurde. Te saate päev päevalt üha rohkem tunda minu ligiolu.

Mina ajan ära hirmu, pimeduse, sünguse ja patu. Ma eraldan endale rahva, keda kutsutakse minu nimega. Rahva, kes armastab ja usaldab mind ning kuuletub

mulle, ja kes on valmis nautima minu ligiolu, rahva, kes saab näha mind ilmmas sellisena, nagu olin ülestõusmise ja taevassemineku vahel. Ma kinnitan teid, sean teid ametisse ja läkitan teid välja.

Mitmele teist annan meelevalla sauva. Teie hoiate seda üleval, kui näete mind seda hoidmas üleval. Te viskate selle maha, kui näete mind seda maha viskavat. Kui see muutub maoks, sööb see vaarao maod (2Ms 7:10-12).

Minu ligiolu tuleb väeliselst paljude teie peale, kui mina asetan teid ihusse, kuhu mina teid tahan, siis taastan ma apostlite ja prohvetite aluse, kus ma ise olen see tähtsaim nurgakivi (Ef 2:20).

Kui keegi väidab enese olevat apostli või prohveti, kuid temas ei väljendu selgelt minu ligiolu, ei ole ta minust. Tõelised apostlid ja prohvetid toovad esile mind, sest mina olen apostlite ja prohvetite vaim. „... sest Jeesuse tunnistajaks on prohvettuse vaim!” (Ilm 19:10).

**CHARLES ELLIOT
NEWBOLD JR**

